

Karin Hover

De zoektocht

Irish blessing:

*If God sends you down a stony path,
May He give you strong shoes.*

Stephen

1

Februari 1978, Dunmore East, Ierland

Woedend water kolkte en klotste om hem heen. Het knakte bomen en sleurde mens en dier met zich mee. Met een schreeuw was hij wakker geschrokken. Zijn hart bonsde tegen zijn ribbenkast, zijn lichaam voelde klam. Hij haalde diep adem en wreef over zijn gezicht. Het had zo echt geleken. Die onmetelijke oceaan van zilveren golven, overal waar je keek. De ongelooflijke verwoesting; bungalows die meegevoerd waren door de stroming, knetterende elektriciteitspalen. Drijvende meubels langs ondergelopen daken, auto's die in een vreemde hoek tegen een gebouw waren gesmeten alsof ze geen gewicht hadden. Kapotgeslagen gevels die een inkijk gaven in een slaapkamer of zolderetage. Het huilen van de wind, de regen en de ijzige kou die je tot op het bot verkleumde.

Wat hem het langst achtervolgd had in zijn angstdromen was het hulpgeroep van mensen, de kreten die steeds zwakker werden en uiteindelijk verstomden. Zelden had hij zich zo machteloos gevoeld, zo wanhopig. Dat je niet iedereen op tijd kon bereiken. Degenen die je zocht niet kon vinden. Hoe sterk was toch de natuur, de mens een hulpeloze, nietige ploeteraar.

Hij ging overeind zitten in bed en woelde door zijn haar. Het was nog donker, een blik op de wekker vertelde hem dat het net na half zeven was. Van slapen zou nu niets meer terechtkomen.

Het was lang geleden dat de nachtmerrie gekomen was. Waarom juist nu? Natuurlijk vanwege die documentaire gisteravond op tv. Met een zucht sloeg hij zijn dekens terug

en zwaaide zijn benen langs het bed. Hij kon beter opstaan en afleiding zoeken. Naast het bed rekte hij zich geuwend uit totdat zijn vingers kraakten. In zijn ochtendjas slofte hij naar de woonkamer.

De huiskamer van zijn woning was een grote ruimte met een open keuken en hoge ramen die – zodra het licht werd – zicht boden op uitgestrekte velden met daarachter het dorp Dunmore East en de zee.

Hij verwarmde water voor thee, stak een sigaret op en zette de radio aan. Het verontwaardigde gewauwel over een naaktscène in de tv-serie *The Spike* boeide hem niet. Op een andere zender klonk de rockband Fleetwood Mac. Hun hit ‘Don’t stop’ maande hem aan de toekomst te blijven denken en het verleden achter zich te laten. Vreemd toepasselijk na die nachtmerrie. Hij schoof de gordijnen open. Het ochtendlicht verdreef met grauwe vingers de nacht, waardoor de contouren van het dorp in de verte zichtbaar werden.

Gemorrel aan de deur.

“Oom Stephen!”

Hij grijnsde en opende de keukendeur voor een klein jochie met donker krullend haar.

“Tommy, waar is je jas? Heb je het niet koud? Kom gauw binnen.”

Het jongetje schoot onder zijn arm door de warme keuken in en klom op een stoel. Met een triomfantelijke blik keek hij Stephen aan.

“Melk!”

“Heb je dorst? Weet je moeder wel waar je bent?”

Tommy knikte.

Stephen keek hem vorsend aan: “Hmm, ik geloof er niets van.”

Hij verwarmde wat melk in een pannetje op het fornuis en zette even later een beker op tafel voor de kleine man. Op zijn vraag of Tommy een boterham wilde, kreeg hij een opgetogen grijns als antwoord.

“Jij ook eten,” commandeerde Tommy. Hij klom op Stephens schoot, terwijl hij babbelde over de vogeltjes die het koud hadden en die ook eten moesten hebben. Vertederd keek Stephen naar het kindersnoetje. Betere afleiding kon je niet hebben.

De buitendeur ging open: “Tommy! O, hier ben je! Jij stouterd, je mag niet zomaar weglopen, dat weet je toch?” Een beetje beteuterd keek de jongen zijn moeder aan.

“Goedemorgen, Shannon,” groette Stephen droog.

Shannon glimlachte: “Ook goedemorgen Stephen. Ik dacht al dat hij hier zou zijn. Wat ben je vroeg op?”

“Kon niet meer slapen,” antwoordde hij.

Shannon streek haar lange haren naar achter en wierp hem een onderzoekende blik toe: “Je hebt gisteravond zeker ook die documentaire zitten kijken over de watersnood. Vijf-entwintig jaar geleden al...”

Ze legde een arm om zijn schouders en drukte een kus op zijn slaap. “Gaat het een beetje?”

Hij glimlachte. “Ja, lassie. Lief dat je het vraagt.”

Ze ging tegenover hem zitten. “Zeg, wanneer neem je Maeve een keer mee?”

“Wie?”

“Die vriendin van je. Ik wil weleens kennismaken.”

“O. Die Maeve. Dat is alweer een poosje verleden tijd.”

Shannon schudde haar hoofd en zei dat het jammer was. Stephen nam aan dat ze hem te kritisch vond.

“Mammie ook?” wilde Tommy weten, terwijl hij zijn vingertjes aflikte.

“Nee. Tommy Flynn, jij gaat nú mee naar huis. Oom Stephen heeft wel meer te doen dan op stoute jongetjes passen. Als je nog één keer stiekem weg gaat zonder jas en schoenen, krijg je billenkoek!”

Tommy wierp haar een verontwaardigde blik toe.

“Ga maar snel met mammie mee, Tommy. Ik moet trouwens weg. Werken.” Kordaat zette Stephen hem op de vloer.

“O, ik dacht dat je thuis zou zijn? Vanmiddag komt de nieuwe huurster van jouw appartement toch?” Shannons groene ogen keken verbaasd.

“Nee, ik moet toch nog even op en neer vandaag. Ik heb een afspraak met een student die ik begeleid en een bespreking. Voor het avondeten ben ik weer terug. Is dat een probleem?”

“Nee hoor, komt goed. Ik zal haar wel opvangen en wegwijs maken. Kom je dan bij ons eten vanavond?”

“Graag, Shannon. Tot vanavond, Tommy.” Stephen woelde door Tommy’s donkere krullen.

“Dag, dag!” Opgewekt huppelde de jongen naar buiten. Shannon rolde met haar ogen en trok de deur dicht.

De besprekingen met zijn student en de collega’s van de Faculteit Geschiedenis drongen Stephens nachtmerrie naar de achtergrond.

“Heb je zin in een afzakkertje bij ons thuis?” vroeg Gunnar Johansson.

Stephen en de Zweed Johansson kenden elkaar al een eeuwigheid, sinds hun studie aan UCC, de universiteit van Cork. Al vanaf de eerste lesdag waren ze samen opgetrokken. Na hun studietijd hadden ze beiden besloten te blijven en te promoveren bij hun alma mater. Het waren magere jaren geweest; als promovendus verdiende je niet zo veel. Maar het had geloond en geresulteerd in een vaste aanstelling als docent aan de universiteit.

Gunnar was getrouwd met een Ierse. Ze woonden, net als Stephen, in Cork.

Stephen keek zijn vriend spijtig aan: “Ik kan niet, ik ga het weekend weer naar Dunmore East. Vandaag komt mijn nieuwe huurster, dus ik moet kennis gaan maken.”

“Jammer, maat. Dan doen we het volgende week wel een keer over. Fijn weekend en raak niet ingesneeuwd, daar in Dunmore East.”

“Dat zal wel meevallen. Fijn weekend en groeten aan Anne.”

Gunnar stak zijn hand op en wandelde naar de fietsenstalling.

Stephen stapte in zijn witte Ford Cortina en reed voorzichtig het drukke terrein af.

Even later was hij onderweg naar Dunmore East, een rit van twee uur. Hij was mooi op tijd, constateerde hij tevreden.

Het was een goede zet geweest om geld te steken in het project van zijn nichtje Shannon en haar man Daniel Flynn. Een paar jaar geleden hadden Stephen en Shannon allebei een aanzienlijk geldbedrag geërfd. Shannon en Daniel hadden de kans aangegrepen om een lichtelijk vervallen landhuis, genaamd Ballymacaw House, te kopen en het om te toveren tot een sfeervol hotel. Bij het huis hoorden enkele bijgebouwen. Shannon en Daniel woonden in de twee verdiepingen hoge zijvleugel van het landhuis. De bij-

gebouwen had Stephen grondig laten opknappen en verbouwen tot een sfeervolle ruime woning voor hemzelf en twee kleinere appartementen om te verhuren.

Aanvankelijk had hij gedacht geen behoefte te hebben aan zo'n afgelegen plek, maar hij betrapte zich erop dat hij tegenwoordig haast ieder weekend de rust en de natuur opzoekt. De drukte van de stad, waarvan hij altijd genoten had, werd hem af en toe te veel.

In Dunmore East kon hij heerlijk hardlopen en wandelen. Hij hield ervan om sportief bezig te zijn, een goede tegenhanger voor zijn werk.

Shannon was de jongste dochter van zijn broer. Ze hadden een klik en als tiener had ze hem vaak opgezocht in Cork. Hun samenwerking in het project verliep vlekkeloos. Omdat Shannon en Daniel vrijwel altijd aanwezig waren op het landgoed, namen ze de reserveringen voor Stephens woning voor hun rekening en vingen ze vaak de huurders op. De vrouwen die het hotel schoonhielden zorgden er ook voor dat zijn woonruimte gepoetst werd. Regelmatig paste Stephen op de kleine Tommy als zijn ouders weg moesten of eens een avond voor zichzelf wilden.

Toen hij de binnenplaats op reed, zag hij een onbekende blauwe Fiat 126 Bambino staan. Op de hoedenplank lag zo'n decoratief hondje dat knikte als de auto bewoog. De huurster was er dus al. Gehaast ging hij naar binnen, legde zijn werktas op het bureau en liep de slaapkamer in om andere kleren aan te trekken. Het tweed jasje en de pantalon die hij meestal droeg bij het lesgeven maakten plaats voor een jeans en een comfortabele, gebreide coltrui. Terwijl hij zijn tanden poetste, wierp hij een kritische blik in de spiegel.

Nou Fitzpatrick, je bent niet meer de jongste. Er verschenen steeds meer grijze haartjes tussen de donkere, vooral bij zijn slapen. Hij droeg zijn haar tegenwoordig wat langer, zoals de mode voorschreef. Kaaklijn niet helemaal strak meer. Kraaienpootjes bij zijn ogen...nou ja, die kwamen van het lachen en tegen de zon inkijken. Gelukkig had hij geen bierbuik, zoals veel van zijn leeftijdsgenoten. Het slanke postuur zat in de genen en het feit dat hij aan sport deed, had een positieve invloed. Hoewel hij een drankje op zijn tijd niet